

—Тѣ нѣма да иматъ никакви игралки за Коледа, ми пришепна *Феята*.

Азъ пустихъ втората златна монета въ пристилката на Роза, най малкото момиченце на вдовицата.

—Ела сега въ черкова, каза Феята.

—Хж, само една златна монета ми останж, си побѣбрахъ азъ.

—Върви де, върви!—извика тя засмѣна.

Ний влѣзохме въ черквата. Тя бѣше освѣтлена отъ свѣщитѣ, а олтаря покритъ съ хубаво бѣло платно. Вмѣсто да ме остави на това мѣсто, гдѣто азъ всекога си стояхъ, тя ме заведе въ олтаря, гдѣто стояхъ черковнитѣ облѣкла. Тамъ стоеше и попа. Той бѣше единъ добъръ старъ попъ, който помагаше на сирацитѣ, подържаше вдовицитѣ и утѣшаваше всички. Азъ отидохъ къмъ него.

—Добрий ми отче, му казахъ азъ, тати прѣди нѣколко дена, на ли ви даде малко пари да си купите ново расо?

—Да, приятелю, ми отговори той, но на другия день се женеше Милка. ти знаешъ малката Милка, която се ужени за Петра овчаря, на ли?

—Е, че какво?

—Е, добръ мое дѣте, Милка нѣмаше за свадбата нова рокля, помислихъ си, че съ това расо ще могъ да прѣкарамъ и дадохъ паритѣ на Милка.

Азъ вземахъ останжлата златна монета, подадохъ ѝ на попа и казахъ:

—Дръжте, ето ви 20 лева, ако не стигнатъ азъ ще поискамъ още отъ мама, защото не е хубаво натаква голѣми празници да бждите съ вѣтхо расо.

Стария попъ ме прѣгърна и каза:

—Богъ да те благослови, мое дѣте, както азъ те бе благославямъ!

Азъ се обърнахъ да видѣмъ малката коледна Фея, но тя ѝ нѣмаше.